

mis eest lapsed raha tema karbi sisse wiskasiwad, mis ta käes hoidis. Kerjaja küsis: „Kuhu teie reisite?“

Teekäia wastas: „Mitu sada penikoormat laugele, Jeruusalemma linna, kus meie armas Jõsand on käinud, õpetanud, kannatanud ja surinud. Seal tahan ma tema hana juures palwet teha ja siis oma wenna lahti osta, kes Türgi Sultani käes wangis on. Seda korjan ma raha selle karbi sisse.“

„Siis wõta ka minu weering selle tarwis,“ ütles kerjaja, ja andis selle kopika, selle eest ta praegu leiba tahtis osta, selle teekäiale ja tahtis tühja lohtu kannatates niisamuti kui tulnud, jälle äraminna; aga pagar, kes seda lõik oli näinud, kinkis temale selle leiva, mis ta oli osta tahtnud.

Nüüd läis see teekäia mitmest maast läbi, läks laewaga üle maadewahe mere ja tuli suure Jeruusalemma linna. Seal tegi ta esmalt Kristuse hana juures palwet ja läks siis Türgi Sultani juure, kes tema wenda wangis pidas. Ta pakkus sellele suure hulga raha, kui tema wenda lahti lasteks. See aga ei olnud sellega veel rahul, waid tahtis veel enam saada. Siis ütles teekäia: „Enam mul ei ole, kui see wastkopikas, mis mulle

üks waene kerjaja armu poolest annud on, siis ole fina ka nii armuline kui tema, ja see wast-tiit saab sulle seda head tasuma.“ Siis halastas Sultan tema peale, lastis tema wenna lahti, wõttis selle kopikatiiki wastu ja pani seda oma põuetasku, ega mõtelnud pärast enam selle pealegi.

Seal sündis, et Keiser Jeruusalemma linna alla tuli, Sultaniga sõdima. See pani omalt poolt wapraste wastu oma sõdawäega, et Keiser wõitu ei saanud. Ükskord aga trehwas üks waenlastest lastud wibunool otse wastu Sultani rinda, aga põrkas tema riiet wastu tagasi, et midagi kahju ei teinud. Sultan pani seda asja imeks ja kui pärast sõda hakkas järele waatama, siis leidis, et teraw noole ots just selle kopikatiiki lohta oli trehwanud, mis tema põue taskus oli, ja nõnda teda surma eest hoidnud. Nüüd pidas Sultan seda kopikast suure ann fees ja lastis seda kuldleega oma kõwera saabli pära külge kinni panna. Hiljem aga sai Sultan Keisrilt wangi wõetud ja pidi oma saabli käest äraandma. Nõnda sai saabliga lihes ka see kopikas Keisri lätte.

Kui see ükskord laual istus ja parajalt täit wiinapeekert käes hoidis, et seda tahtis tühjendama hakata, ütles tema prõua, et ta heameelega lord